

Ἀγορά, τόπος ἀγοραπωλησίας παλαιῶν ἀντικειμένων, εὐθηνῶν ἐνδυμάτων κ.τ.τ. ἔνθ' ἄν.: Βοῖκα μιὰ καλὴ τιμὴ καὶ τ' ἀγόρασα 'ς τὸ Γιουσουρούμ 'Αθῆν. Νὰ μ' ἀγοράῃς 'ς ἓνα σακκάκι, ξάδιρφι, ἀπ' τοῦ Γιουσουρούμ Σπερελλ. ('Αχυρ.) β) Μεταφ. ἐπὶ ἀγορᾶς εὐτελῶν πραγμάτων 'Αθῆν.: Ποῦ τὰ βροῖες καὶ τ' ἀγόρασες αὐτὰ τὰ παλιοπάπουτσα, 'ς τὸ Γιουσουρούμ; 'Αθῆν.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. 'Αθῆν.

Γιουσούφης ὁ, ἐνιχλ. Γιουσούφ Δ. Κρήτ. 'Ιουσούφης Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Ισούφης Νάξ. ('Απύρανθ.) Πληθ. 'Ιουσούφηδοι Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Ισούφ Μακεδ. (Βόιον) 'Σούφης 'Ηπ. (Μαργαρ.) Κίμωλ. Πελοπ. ('Αρκαδ. Λαγκαδά.) Σπερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκοεβραϊκοῦ κυρ. ὄν. *J u s u f* = 'Ιωσήφ.

1) Τὸ ὄνομα 'Ιωσήφ εἰς τὴν Τουρκικὴν, τὸ ὅποιον χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν εἰς δημοτικὰ τραγούδια, τοπων. κ.τ.τ. πολλαχ.: Ἄσμ.

Πᾶφι, 'Σούφη μ', τὸν πόλιμου κι πᾶφι τοῦ τουφέκι Σπερελλ. (Αἰτωλ.)

'Ισούφ 'Αράτης τὸ σκυλλί, σκυλλί παραδομένο Μακεδ. (Βόιον). β) 'Ον. κυνὸς Δ. Κρήτ. 2) Σκωπτικῶς, ὁ κάτοικος τοῦ χωρίου Φιλότι διὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὴν ἀφιλοξενίαν του (ἐνταῦθα ὑπόκειται μᾶλλον ἢ ἐβραϊκὴ προέλευσις τοῦ ὀνόματος) Νάξ. ('Απύρανθ.): Μωρ', δὲ δὸν ἀφίνεις τὸν 'Ισούφη! μὰ δὲν εἶναι νὰ κάνη κανεὶς παρῆα μαζί δου! Λιαόλοι μέσ' 'ς τὰ μάθια δω δὸν 'Ισούφηδω! Μὰ ἔχει χειρότερ' ἀθροῦποι ὁ δουνιάς;

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. 'Σούφης 'Ηπ. (Μαργαρ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'Σ τὸ 'Σούφη Πελοπ. ('Αρκαδ.) 'Σ τοῦ 'Σούφη Κίμωλ. 'Σ τοῦ 'Σούφη τὴν Τροῦπα Πελοπ. (Λαγκαδά.) 'Σ τοῦ 'Σούφη τὸν Πλάτανο Πελοπ. (Λαγκαδά.) 'Σ τοῦ Σούφ' 'Αγᾶ Πελοπ. (Τριφυλ.) 'Σ τοῦ Γιουσούφ 'Αράτη Σπερελλ. (Φθιώτ.)

γιουσπατρονᾶτο τό, ἄκλ. Ζάκ. Κέρκ. ('Αργυρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *giuspatronato* = δικαίωμα ἐξουσίας αὐθέντου ἐπὶ δούλου, περὶ τοῦ ὅπ. βλ. M. Ferro, *Dizionario del diritto commune e veneto*, Venezia 1847, 2, 382. Ἡ λ. διὰ παρετυμ. πρὸς τὴν φρ. «γὺς πάτρωνος» ἀναφέρεται εἰς παλαιὸν ἐγγράφον (διαθήκην) ἐκ Κερκύρας, τοῦ ἔτους 1708, μὲ ἀνάλογον σημασίαν: «ἐπαρησιαστήκανε πέντε γιὰ πατρονᾶτοι πὼς ἔχουνε δικαίωμα αὐτὸ τὸ κλεῖσμα».

Αὐθέντης, κυρίαρχος, ἀπόλυτος κύριος ἔνθ' ἄν.: Καὶ τ' εἶσαι σὺ δ'ωμέσα, γιουσπατρονᾶτο εἶσαι καὶ μᾶς κάνεις τὸ βαρτσινέβελο; (=κύριο, ιδιοκτήτη) 'Αργυρᾶδ.

γιουσιτίσια ἡ, Κύπρ. — Π. Γενναδ., Φυτολογ. Λεξ., 435 γιουσιτίγια 'Αγγ. Χατζηνικολάου, Καλλωπιστικά, 11.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *iusticia*.

Τὸ φυτὸν 'Ιουσιτίγια ἡ 'Αδατώδης (*Iusticia Adhatoda*), τῆς οἰκογ. τῶν 'Ακανθωδῶν (*Ancanthaceae*), καλλιεργούμενον ὡς καλλωπιστικὸν ἔνθ' ἄν.

γιουτίζω Βιθυν. (Προῦς.) Θράκ. ('Αδριανούπ. 'Αλμ. Σαρεκκλ. κ.ά.) Κωνπλ. γιουτ-τοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u t m a k* = καταπίνω.

1) Καταπίνω, καταβροχθίζω ἔνθ' ἄν.: Τόσο γλήγορα τὸ γιούτ'σε; Σαρεκκλ. Γιούτ'σε ὅλο τὸ μοιράσ' αὐτόθ. 'Εγιοτίσε τὴν παρουσία του Κωνπλ. 2) Παραδέχομαι,

συμφωνῶ κατ' ἀνάγκην Σαρεκκλ.: Τὸ γιούτ'σα! Τί νὰ κάνω!

γιούτσης ὁ, Θεσσ. (Μελιβ.)

'Υποκορ. τοῦ οὖς. γιός.

'Ο μικρὸς υἱός, θωπευτ.: 'Αἰνι μὴ γιούτ'σ' κι στιριουμένοι (εὐχὴ πρὸς νεονύμφους.) Συνών. εἰς λ. γιόύτσικος.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Μακεδ. (Σέρρ.)

γιούτσικος ὁ, Πάρ. υἱγιούτσικος Θράκ. (Σαμακ.) γιούτσικους Θεσσ. Μακεδ. (Δεσκάτ. Τριφύλλ.) Πάρ. γιούτ'σ'κους Εὐβ. ('Αγία 'Ανν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δεσκάτ. Κιτάκλ. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. υἱόύτσικος. Βλ. Σπαν. στ. 23 (ἐκδ. Wagner, σ. 2): «ἀν στοχαστῆς, υἱούτσικε, πλέον οὐ μὴ γὰρ μ' εἶπες | εἰμὴ ψυχρὸν κι ἀναίσθητον, κρύσταλλον, παγωμένον». Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. γιόύτσικος.

Συνήθως εἰς δημοτ. τραγ., ὁ μικρὸς υἱός, θωπευτ., ἔνθ' ἄν.:

Σώπα-ν-υἱγιέ-ν-υἱγιούτσικε, μωρ' ἀκριβὲ Γιαννάκη, ἐγὼ σὲ κάνω νὰ τὴ διῆς, νὰ τὴ φιλήσης κιόλα Θράκ. (Σαμακόβ.)

Μὴν εἶδiti τὸν γιούτσικον μ' τὸν πουλιουχαιδιμένον; Θεσσ. β) 'Ο μονάκριβος υἱὸς Εὐβ. ('Αγία 'Ανν.) Συνών. γιόκας, γιόύλης, γιόύτσης.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιούτσικος καὶ ὡς ἐπών. Θεσσ. (Καρδίτς.)

γιουφκάδι τό, Τσακων. (Χαβουτσ.) γιφκάδι Θράκ. (Δαδ.) κ.ά. 'ιφκάδ' Θράκ. (Κόσμ. Σουφλ.) γιφκάδ' τά, Τσακων. (Χαβουτσ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γιόυφκᾶς καὶ τῆς παραγωγ. κατλ. -άδι.

Γιόυφκᾶς 1, τὸ ὅπ. βλ.

γιουφκάς ὁ, Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Βιθυν. ('Απολλων. Πιστιχοχ.) Θράκ. ('Αδριανούπ. Κομοτ. Μυριόφ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ. κ.ά.) Ἰμβρ. Καππ. (Φλογ.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. ('Αλίστρ.) Προπ. (Μαρμαρ.) κ.ά. γιοφκάς Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ. Σκεπαστ. Σκοπ. κ.ά.) Καππ. (Φλογ.) Αἴμν. Προπ. ('Αρτάκ. Πάνορμ.) Τένεδ. γιοβκάς Κύπρ. γιφκάς Θράκ. (Μέτρ.) 'ιφκάς Προπ. (Μαρμαρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y u f k a* = λεπτὸς, ζυμαρικὸν πολὺ λεπτὸν διὰ τὴν παρασκευὴν γλυκυσμάτων.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., εἶδος ζυμαρικοῦ εἰς σχῆμα μικρῶν, λεπτῶν καὶ πεπλατυσμένων ἢ σφαιρικῶν μακαρονίων παρασκευαζομένων ἐκ μείγματος ἀλεύρου, γάλακτος καὶ ἄβγῶν. Τὸ μείγμα τοῦτο ἀνοίγεται εἰς φύλλα τὰ ὅποια κόπτονται, ξηραίνονται καὶ τρώγονται τὸν χειμῶνα ἔνθ' ἄν.: Κάνουμε τὸ γιοφκά 'πὲ τὸ ζουμάρ', 'πὲ τὸ γάλα καὶ τ' ἄβγά Θράκ. (Σκοπ.) Οἱ 'ιφκάδες εἶναι χειμωνιάτικο φαί, μὲ γάλα καὶ ἄβγά Προπ. (Μαρμαρ.) Γιουφκάδες κάναμε μὲ τὸ χαμούρι ἀνοίγαμε φύλλα μὲ ἄβγά, γάλα καὶ τὰ κόβαμε καὶ τὰ 'λιάζαμε αὐτόθ. Συνών. λαζάνι, χυλοπίττα, κουσκούσι. β) Ἀνάλογον παρασκευάσμα νηστήσιμον, ἐκ γλεύκους ἀντὶ γάλακτος, μετὰ καρύων, τρωγόμενον κατὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν Προπ. ('Αρτάκ.) 2) Εἶδος προχείρου λεπτῆς πίττας ἢ ὅποια παρασκευάζεται μόνον ἀπὸ ἀλευροζύμην καὶ ψήνεται εἰς τὴν γάστραν Καππ. (Φλογ.) Κύπρ.:

